

71. En yndig Blomst.

(Af „Elisa.“)

Larghetto.

Fr. Kuhlau.

p con espress.

1. En yn-dig

Blomst op-elsket af min Haand til Klippens Prydblandt broget Blomster - vrimmel, den vokste

fro-digt og medbarnlig Aand, den skued fromt mod Herrens ly-se Himmel. Skønt blomstred

den, og til en vældig Eeg, der kraftfuld stod, med rank og ædel Stamme, den søm sig hælded, ak men Stormen

steg, og *cresc.* Lynets splintred Egen med sin Flamme, splintred Egen med sin Flam me.

1.

2. *cresc.* me. *mf sosten.* *p*

2. Nu staar den ene der og synker hen,
 Ej Zephyrs milde Aandepust den kvæger;
 O Himmel styrk den med dit Smil igjen,
 Gyld Trøstens Draabe i det dunkle Bæger.
 O lad den atter blomstre frisk og skøn,
 Og blusse som i Vaarens yngste Dage!
 Da har Du hørt mit Hjertes sidste Bøn,
 Da har jeg intet Ønske her tilbage.